

Chtěl, abych promluvil a řekl pár slov. A taky jsem měl po bohoslužbě věnovat církvi sto tisíc babek. Pokud by se objevil kdokoliv z FBI, měl jsem mu probodnout srdce krucifixem. Otočil jsem stránku a pokračoval ve čtení. Chtěl být pochován na hřbitově za katedrálou a mít kolem náhrobního kamene sto bílých lilií. Rozesmálo mě to. Ten nesnesitelný hajzl. Na tom hřbitově už padesát let nikoho nepohřbili.

Dál jsem zjistil, že s knězem už je to domluvené. Otec byl ledajaký, ale připravenost byla jednou z jeho nejlepších vlastností.

Odkázal mi úplně všechno. Svoje impérium, celý majetek.

Svou smrtící reputaci.

Všechno bylo moje.

Když do pracovny vešel Brad, zvedl jsem oči a odhodil papíry na stůl. „Už je to týden,“ sdělil mi a posadil se do protějšího křesla. Ne, že bych to nevěděl. Vypadal hladově, připravený zabít. Moji pravou ruku ovládaly téměř stejné zvířecí pudy jako mě. Byl to jediný člověk, kterému jsem věřil. Ten chlap byl neochvějný jako skála a stál po mém boku už od prvního dne. Patřil do rodiny, můj bratranec a syn tátovy mrtvé sestry. Prokázal mi svou loajalitu už jako dítě, když jsme ještě neměli ani ponětí, co to vlastně je. Odkákal si trest, když jsem zmlátil o pět let staršího kluka, protože moc dobře věděl, že kdyby policajti chytili syna Carla Blacka, už by mě nepustili. Byl to dobrý přítel.

„Vlastně,“ – podíval jsem se na hodinky Tag Heuer – „má ještě minutu.“

„Nemyslím, že to Perry Adams stihne z Las Vegas za minutu.“ Brad mi hodil na stůl hromádku fotografií. Když jsem si prvních pár prohlédl, spatřil jsem toho zkorumpovaného zmetka, jak se směje u pokerového stolu. Copak zapomněl, že má splnit požadavek chladnokrevného zabijáka? Hlavu měl pobaveně zvrácenou dozadu a před sebou hromadu žetonů. „Vypadá to, že se opravdu dobře baví,“ zamumlal jsem a odhodil fotky zpátky na stůl. Opřel jsem se v křesle a zamýšleně si promnul krk.

„Nebere mi telefony,“ přidal Brad na seznam Adamsových přešlapů. „O co mu jde?“

„Nevím,“ přiznal jsem a přemýšlel, jak může být ten chlap tak zatraceně hloupý. Málem se přerazil, aby mi mohl zajistit Byron's Reach a vzít si moje peníze na podporu své politické kampaně. A najednou je mu to jedno?

„Potřebujeme ten přístav.“ Brad nesnášel, když někdo poukazoval na zřejmou věc. Moje povytažené obočí ho přimělo zvednout oči v sloup. „Měli bychom jít přímo za Jepsonovými.“

„Bez právníka nemůžeš legálně koupit pozemky. Kromě toho chci Adamse u moci. Dal jsem do toho patnáct milionů a zatím mám kurva tak akorát žízeň po jeho krvi.“ Chtěl jsem bouchnout pěstí do stolu, ale neudělal jsem to. *Nikdy neukazuj vlastní pocity.* Znovu jsem se zadíval na fotky. „Kdy byly pořizené?“ zeptal jsem se.